

V „Edici Erotické“

dosud vyšlo:

- Sv. I. Jakub Casanova: Milkování s Lucii. 50 h.
Sv. II. Catulle Mendès: Zlaté chmýří. 50 h.
Sv. III. Honoré de Balzac: Všechní brách. 50 h.
Sv. IV. Pièrre Louys: Leda a Byblis. 40 h.
Sv. V. Jos. Lukavský: Kleopatra. 40 h.
Sv. VI. Giovanni Boccaccio: Z Decameronu. 50 h.
Sv. VII. Guy de Maupassant: Před spaním. 50 h.
Sv. VIII. Abel Hermant: Jediná svého druhu. 60 h.
Sv. IX. Marcel Prévost: Tři listy žen. 50 h.
Sv. X. Hrabě z Bonnevalů: Milostná dobrodružství. 50 h.
Sv. XI. Catulle Mendès: Slečny Ménechmeovy. 40 h.
Sv. XII. Choderlos de Laclos: Nebezpečná přátelství. 60 h.
Sv. XIII. Jos. F. Karas: Paní Sná. 60 h.
Sv. XIV. Guy de Maupassant: Lůzko. 60 h.
Sv. XV. Honoré de Balzac: Milenka královna. 60 h.
Sv. XVI. O. J. Bierbaum: Markétka a tři mládenci. 50 h.
Sv. XVII. Rudolf Kepka: Studentské lásky. 40 h.
Sv. XVIII. Povídky královny Navarrské. 40 h.
Sv. XIX. Catulle Mendès: Historiky do koupele. 60 h.
Sv. XX. Arnošt Czech z Czechenherzů: Hetera. 30 h.
Sv. XXI. Zygmunt Niédzwiecki: Dostaveníčko. 30 h.
Sv. XXII. Anna Turková: Srdce zaplálo... Básně v próse. 1 K.
Sv. XXIII. Michel Provins: Z dialogů lásky. 80 h.

Zaslá každý knihkupec

nebo přímo

Přemysl Plaček, redaktor v Pacově.

Knihovna FF MU Brno

2571008898

1973
150

EDICE EROTICKÁ XXIII.

ORNAMENTACE PRO TUTO KNÍŽKU
KRESLIL V. H. BRUNNER.

POŘADA A VYDÁVÁ PŘEMYSL PLAČEK V PACOVĚ.

EDICE EROTICKÁ XXIII.

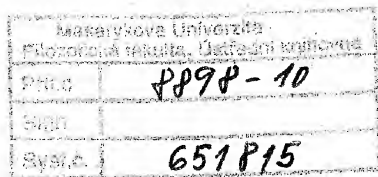

MICHEL PROVINS:
Z DIALOGŮ LÁSKY.

Z FRANCOUZŠTINY PŘELOŽIL LHOTA.

POŘADA A VYDÁVÁ PŘEMYSL PLAČEK V PACOVĚ.

TISKEM PETRA FRANKA V TÁBOŘE.
VYŠLO V ZÁŘÍ 1916.

PARAGRAF 252.

Obydlí Pavla d' Autheuil vyhlíží svátečně. Všude jsou rozházeny květiny a hrají elektrická světla. Salon, kde Pavel s radostnou tváří očekává dámskou návštěvu, je přeplněn růžemi, šeríkem, karafiáty jako ve svatební večer. Veliký, jasný oheň plápolá v krbu a zcela blízko na stole je připraven příbor milenců: oslňující stříbrné náčiní, kalíšek z měňavého křišťálového skla a v chladičích s ledem mnohoslibné láhve se zlatými zátkami — extra dry.

Jindřiška (pěle-měle pečlivostí a světlých vlasů, s černýma, nádhernýma očima, vstupujíc, celá upachtěná, aby přišla příliš brzo). O pět minut dříve, to je pěkné od ženy.

Pavel (jenž ji hned uchvacuje, aby jí zalichotil). To je roztomilé!

Jindřiška: Poslyš, jak mi bije srdce! Obemi mě ještě! (Po krátkém čase) O, sladký polibek! Nemyslíš? Nic neříkáš!

Pavel (vážně): Jsem dojat . . . velmi dojat. Pochybují skoro, že bdím. Nemohu věřit, že ty jsi zde, zde, u mne!

Jindřiška: Konečně u tebe! Není to hrozné, co? Již pět let to odkládáme. Odložím klobouk, plášť, ne?

Pavel: Vše, co chceš.

Jindřiška (s úsměvem): A! Ne, ještě ne vše, co chci. Pochutnáme si. (Rozhlížeje se kolem sebe.) Je to zde velmi rozkošné. Tato neparfumovaná ozdoba je pro mne?

Pavel: Zajisté! Ozdoba na počest zasnub královny Jindřišky a jejího věrného poddaného.

Jindřiška: Zásnuby starých milenců . . .

Pavel: Kteří se stanou manželi!

Jindřiška (spatřivši příbor): O! a tento malý stůl . . . to bude výtečné! Jak, dvě láhve šampaňského?

Pavel: Na každou hlavu jedna.

Jindřiška: Naše hlavy budou potom v pěkném pořádku! A menu, mluv trochu!

Pavel: Menu? Žebírka, jehněčí zadek s chřestem, studené koroptvičky, lanýže, sherry, brandy a šampaňské. Je to dobré?

Jindřiška: To je příliš dobré. (Chodíc, aby se ihned zařídila.) Dejte se již do toho, mám hlad.

Pavel: Dejte se do toho! Tu je tvé místo, zády proti ohni, zcela vedle mne, na dosahu hubiček! Bude se ti to líbit?

Jindřiška: Překrásně! (Počínajíc chroupati zákusek.) Dověděla jsem se té veliké noviny teprve předevčím z tvé zprávy. Vypravuj nyní o rozsudku!

Pavel: Přišel od mé ženy, přirozeně. Pokoušela se o vše možné, aby činila námitky proti rozvodu, ale soud soudců byl rozhodnut; byli dostatečně poučeni o jejím charakteru nevýslovnými pokusy o smír! A rozhodnutí bylo zcela jednoduché.

Jindřiška (záříc): Tedy už to je? Už je to dobře? — expaní d' Antheuill byla vrácena své rodině a my jsme svobodni?

Pavel: Zcela svobodni! Vidíš, že brzy toho využít budeme, co?

Jindřiška: Otevři dry! Svobodni! Jsem jako ty, nacházím krásné opakovatí si to slovo, nemohu uvěřit, že se stalo, že jím

klidně v tvém manželském obydlí, v slavném obydlí, které ve mně vzbouzelo představu zaslíbené země — že se zde staneme manželem a chotí, a že již nebudeme nuceni milovati se v úkrytu.

Pavel: Jednou za čtrnáct dní.

Jindřiška: S velikou opatrností a chytrostí! Protože tvá žena morous měla dobrý zrak!

Pavel: A! Jak nedůvěřovala a jak by mne byla ráda přiskřípla.

Jindřiška: Vzpomínáš si, že jsem se na naše rendez-vous nikdy neparfumovala, a že na konec podnikli jsme prohlídku, abychom viděli, zda neodnášíš na svém obleku rýžový pudr nebo vlasy!

Pavel (směje se): Ano, bylo to hloupé!

Jindřiška: Vždy při vstupu tě hlupák očemichávala jako lovecký pes. Jsem ujištěna, že onemocní, až se doví o našem sňatku!

Pavel: Eh, ať činí co chce! Nyní se tomu vysmívám. (Nabízejí) Není líbo koroptvičky či šampaňské?

Jindřiška: Ano, ano . . . hodně šampaňského. (Přemítajíc) Naše manželství . . . myslím na to, jak jsme po léta po něm toužili, jako po nekonečném štěstí. Kdyby nám zvykem přineslo zklamání!

Pavel: To je myšlenka! . . . Proč chceš? ..

Jindřiška: Panečku! Návod se nám mnoho nepodařil, když jsme byli odloučení.

Pavel: Ano, ale když budeme oba dva spojeni a budeme se milovati šíleně, jako jsme se milovali, pak se nám vydaří.

Jindřiška: Tolik jsme si přáli, aby společný život byl prost- vši pošetilosti. Rekni, že to není pravda?

Pavel: Ovšem, že to není pravda. Co se tě zmocňuje? Nechceš tedy již, abychom se stali pánem a paní d' Autheuil?

Jindřiška: Ó ano, na příklad snili-li jsme příliš o tom? A potom přátelé, svět a mnoho věcí! Přísahej mi toliko dnes večer při opičce ze zasnub, že zůstaneš vždy pro svou Jindřišku úslužným, roztomilým, lichotivým Pavlem, vším tím zcela tak, jak jsi byl jednou za čtrnáct dní?

Pavel: Zcela tak, přísahám ti to!

Jindřiška (radostně): Nuže, přistupme k druhé láhvi! A dej mi americký salát, jest zázračný!

Dinér pokračovalo obyčejným chodem: s výbuchy smíchu a s odpovědmi, placenými polibky. Se zářivými očima, majíce hlavy poněkud obestřené penou ze šampaňského, Jindřiška a Pavel se zcela přibližovali. Při dessertu pili z téhož poháru a vyměňovali na svých rtech šťávu z hroznů.

Jindřiška (jejíž veselost stávala se poněkud matnou): Řekni přece, Pavle, kolik je hodin?

Pavel: Deset hodin.

Jindřiška: Deset hodin! To je hrozné! A my jsme ještě u mlsků!

Pavel: Doufám, že jsme je ještě všechny nesnědli.

Jindřiška: Ukaž mi svou nemovitost.

Pavel: Jakou nemovitost?

Jindřiška: Tvé obydlí, pro Krista! Tvé neposkvrněné obydlí, v němž jsi bydlil společně se svou ex-paní. Chci vidět všechny koutky, kde byla, býti majetnicí všeho!

Pavel: Pojďme!

Navštěvují postupně salon, jídelnu, kuřácký pokojík a přicházejí k pokojům paní.

Pavel (podáváje vysvětlení): Já jsem bydlil na druhé straně bytu. Zde je její pokoj.

Jindřiška: Svatyně morousova. (Bedlivě prohlížeje) Hezká, ta je velmi chic To tys platil?

Pavel: Ne, zde je téměř vše její. Má odvézt svůj nábytek zítra nebo pozítří.

Jindřiška (usmívaje se nad myšlenkou velmi rozpustilou): Nuže to je pěkná příležitost, abychom . . (do ucha Pavlovi) Spínká se zde pěkně?

Pavel (pobaven) Nevím již . . Je tomu tak dávno!

Jindřiška (zcela po tichu): Zkusíme to? Vzpomeneme si slavně na ni, na paní, poněvadž již dá odvézt svůj nábytek.

Pavel: A jestli nám to přinese neštěstí?

Jindřiška: Ale ne, naopak . . Pověřče!

Pavel (nepokojně): Slyšelas?

Jindřiška: Co?

Pavel: Zvonilo se. (Vztyčuje se.) Mluví v předsíni. Někdo přichází.

Sluha (vstupuje poděšen): Pane, je zde komisař.

Pavel (seskakuje): Jaký komisař?

Sluha: Policejní komisař se šerpou a ještě jeden pán. Chtějí vstoupiti jménem zákona.

Pavel seskočí s postele a ocitá se ve velmi krátkém kostumu en face úředníkovi, jenž se objeví ve dveřích.

Komisař (velmi přívětivě): Nevyrušujte se. Jsem tak zvyklý na takové věci. Mám čest s panem d' Authenil?

Pavel: Ano, pane, ale . .

Komisař (přistupuje blíže): A to je paní Jindřiška de Traversel? . .

Slabý hlas, vycházející mezi zuby ze spleti pokrývek: Ano!

Komisař: Tedy situace, v níž vás oba dva

nalézám, nemůže způsobiti pochyby o po-
hnutce vašeho spojení; sepiši protokol o
zjevném přečinu. Svému sekretáři) Pište!

Pavel: To je velmi hloupé; ale, pane ko-
misaři, vy přicházíte vzhledem k tomu, že
předě dvěma dny soud de la Seine prohlásil
můj rozvod, jako karabinici. Tedy nevím
dobře, ve jménu koho nebo jakého práva
jste ke mně pronikli.

Komisař (zlomyslně): Já nejsem pozadu,
nýbrž vy jste příliš napřed, pane. Jednám
na žádost paní d' Autheuil, ještě vaší man-
želky, dle § 252 občanského zákonníka:
»Rozsudek o rozvodu, aby byl platný, musí
býti přepsán do rejstříku občanského sezna-
mu . . . při nedbání této formality bude po-
važován za neplatný. Poněvadž vaše zákón-
né pouto nebylo odstraněno, mám tedy zcela
právo vyhotoviti právní listiny u vás. Ale
nyní, když je mé poslání u konce, prosím
vás, pane, abyste laskavě omluvil moje vy-
rušování a nepříjemnost, kterou jsem mohl
vám způsobiti právě tak jako vaší spoluvin-
nici.

Pavel (velmi bledý): Jak? mé spoluvin-
nici?

Komisař: Je to zřejmě zjevný přečin, ci-
zoložství a spoluvina, tudíž naprostá ne-
možnost pro vás oba, abyste uzavřeli sňá-

tek, měli-li byste takový úmysl. (Odcházeje,
velmi srdečně): Pane, ještě tisícové polito-
vání. Služebník!

Pavel a Jindřiška zůstali zničení, aniž by
mohli dostati jediné slovo přes try. Před
zbytky svého krásného snu mysleli na osud-
nost života, která ničí již ve vašich rukou
věci nejvášnivěji žádané v okamžiku, kdy
se domníváme, že se jich již zmocňujeme.

Pavel (hlučně): To je ta prokletá nemo-
vitost!

Jindřiška (úlisně, choulíc se v jeho rame-
nou): Co chceš, ubohý Pavle, zůstaneme
milenci. To je, myslím, celkem nejlepší dar,
jaký nám tvá žena mohla dát.

S L E P E C.

Městečko na západě, jemuž mlhavé pod-
nebí bretoňské dalo ten žalostný ráz věcí,
na něž neustále přší. V jedné z úzkých ulic
města, z ulic ponurých, v nichž řídce chodci
sklouzají jako stíny po dlažbách ucpaných
mechem, skromné obydlí profesora Lebrét-a
a jeho ženy.

Před několika lety způsobil příchod této rodiny, poněkud tajemné, do městečka, hlta-
vého klepů, veliké vzrušení. Odkud jsou tito lidé? . . . On, dosti hezký muž, s vlasy skoro bílými přes svých čtyřicet let, zaujímal prý dobré postavení; potom, oslepnuv náhle následkem jakéhosi neštěstí, byl donucen přijati místo profesorské při koleji v X . . . Ona ještě mladá, krásná, ale kouzla bolestného, obličej ztenčeného, posetého již na spáncích nepatrnými vráskami, a ty bleděmodré oči, jež mají jako nejasný odlesk smutku, kterého nedoznáváme.

Zařídili se, žili bez hluku, vídajíce málo lidí, platíce svým dodavatelům; klevety umlkly nedostatkem látky, ustupující egoistické lhostejnosti všech dobrých duší »společnosti«; egoismu, poněvadž tato společnost nemůže nic očekávat od dvojice tak málo známé a poněvadž posuzovala bez nejmenší sympatie tohoto slepce. tak hrdě vážného, netázající se nikterak na práci, a tuto mladou ženu, která, odřikávaje se všeho bez nářku, pečovala o svého muže, pomáhala mu, přinutila se k suchopárným studiím, aby mohla připravovati přednášky slepého profesora a opravovati s ním úlohy žáků.

U Lebret-ů ve čtvrtek odpoledne, kdy je v ústavě prázdno.

Lebret (své ženě) Můžeme vyjít?

Germaine: Nikoli, prší! (Trochu mrzutě) jako pršelo včera, jako bude pršet zítra. Není vůbec slunce v této krajině!

Lebret: Jsi smutná?

Germaine: K vůli počasí.

Lebret (přibližuje se): Hlavně pro náš život?

Germaine: Ale ne, ujišťuji tě.

Lebret: Ale ano . . . hádám to, vidím to.

Germaine (velmi sladce): Nemůžeš toho viděti.

Lebret: Běda! očima nikoli; ale jestliže světlo nepřichází k našemu mozku slepců, jiná vnímání docházejí tisíckrát ostřeji k naší duši, která bdí v noci, kterou nic nevytrhne z jejího závěru! Vidíme smysly, chvěním, jakýmsi druhem magnetismu, jenž se vyba-
vuje v bytostech — obzvláště v bytostech, jež milujeme — a jenž způsobuje, že čteme v nich, aniž bychom toho věděli.

Germaine (živě): Ujišťuji tě . . .

Lebret (přerušuje ji): O, neujišťuj mě o ničem! Proč bych ti zabraňoval v tomto smutku? Bojiš se, že jest to výčitka. Ale já rozumím tak dobře! Jest to život, který vedeš v tomto městě, v tomto směšném bytu vedle mne, jenž ti ukládám resignaci každého dne, skoro chudobu na místo radostí, pře-

pychu, jimiž jsem povinen tvému mládí a tvé kráse!

Germaine: Tys mi ji dal dříve! Jsi zodpověden za nehodu? Jest to tvoje vina?

Lebret: Jest vždy vinou mužovou, neposkytne-li ženě toho, co je po právu od něho očekávati.

Germaine: Proč mi to říkáš? . . Nezasluhuji si toho!

Lebret: Eh, říkám to proti sobě, poněvadž se na sebe zlobím! . . poněvadž vždy, když tě okolnosti nutí k nové oběti, k oběti blahobytu, sebelásky, rozkoše, k oběti svobody, když jsi připoutána sdíletí se mnou práci, obviňuji se!

Germaine: Poněvadž jsem šťastna, konám-li to vše s tebou!

Lebret: Šťastna? Ano, vím . . Jsi ještě tak laskava, že dáváš klamně zdání tohoto slova své každodenní oddanosti! Já ji přijímám, poněvadž mě blaží; ty tomu snad věříš, poněvadž tě posiluje. Ale ve tvém nitru bez tvé vůle jest úzkost před zmeškaným životem, před nemožným štěstím. Ano . . ano . . hádám to v jediném slově, v jediné intonaci jako právě v této chvíli, a proto bych měl zmizeti, kdybych nebyl egoistou!

Germaine (v zápalu přicházejíc k němu): André!

Lebret: Ano, kdybych odešel, mohla bys si zbudovati pěknou budoucnost. Cítím, žeš zůstala krásnou, žádoucnou . . milovali by tě . . Ale nemám odvahy! (Tišeji) poněvadž sám tě miluji, poněvadž jsem opravdu sobec, a sobec, který se neodvažuje doznati ti šlechetnou věc.

Germaine (překvapeně): Jakou věc?

Lebret (tišeji): Že já jsem často šťasten! Ano, má milá Germaine, jest to pravda, jest to protivné! Jsem šťasten, že jsi nucena býti tak výhradně moje, šťasten z té uzavřené intimnosti, kde mne obklopuje tvá náklonnost, tvé starosti, tato vlažná atmosféra výhradní starostlivosti! V těchto okamžicích, když mohu nemyslet na to, co tě stojí tato hrozná vášeň, žehnávám náhodě, která uzavřela svět za námi. Víme, jaký by byl náš osud, kdybychom byli v něm zůstali? Vidíš, že to není pěkné . . Ale poněvadž jsem se doznal . . (Hledaje její ruku) odpusť!

Germaine (s mateřským úsměvem): Co ti mám odpustiti? Vyznání lásky?

Lebret: Sobectví!

Germaine (melancholicky): Láska znamená vždy milovati sebe v jiném.

Lebret (velmi dojat): Ne u ženy!

Germaine (také dojata pohlíží na něho a

vidí, kterak jeho víčka se zarostují): Nuže, co se děje v těchto ubohých očích?

Lebret: I mrtvé oči pláčí. (Ovládaje se.) Když myslím, že jsem byl kdysi pokládán za skeptika! Co že?

Germaine (jdouc pro pracovní stolec): Skepticismus je kokarda mladých.

Lebret (snivě): Nebo stud před štěstím! Hle! Ty chceš pracovat?

Germaine: Poněvadž nemůžeme vyjít, bylo by toho tolik co dělati na zítřek. (Přinášejíc úkoly žáků.) Pamatuješ se na včerejší komposice? Ano! Tedy přečtu ti úlohy jako obyčejně . . a řekneš mně známky . .

Usazují se. Ona, pokračující bez netrpělivosti v únavné četbě všech úloh třídy; on, označuje hlasitě opravu nebo známky, které zasluhují. Brzy nenadálá návštěva je náhle přeruší. Jakýsi pán ptá se po Germaine. »Pan Darvault«, hlásí služka.

Lebret: opakuje: Pan Darvault? . . Neznám! (Germaině) Co ti chce? . . Konečně, přijmi jej! . . (Vstáváje) Odejdu do svého pokoje přemýšlet na svou zítřejší přednášku. (Jda podle nábytku, kterého se dotýká, dojde ke dveřím. Potom obrátí se s úsměvem.) Neznámá návštěva v X . . , to je skoro dobrodružství!

Germaine, zůstavší sama, nejasně znepokojená, zvoní, aby přivedli návštěvníka.

Germaine, živě překvapena poznávajíc ho: Pan Saville.

Saville, ukláněje se hluboce: Madame.

Germaine: Proč ta lež?

Saville: Protože kdybych se byl jmenoval, nepřijali byste mne. (Hádaje nepokoj, který způsobí.) Och! prosím vás za to, zůstaňte minutku, nevarujte nikoho! Jste dosti jista mou úctou, abyste se nemusela obávat. Jest to zvláštní okolnost, že jsem vás nalezl v tomto městě, kam jsem přišel náhodou a kde jsem nevěděl že jste . . Včera jsem vás spatřil . . Informoval jsem se . . Řekli mně několik slov o vašem životě a nemohl jsem odolat touze, abych vás spatřil . . s vámi mluvil . . Již dvanáct roků jsem to neučinil, a jste v této chvíli ještě mademoiselle Germaine. Co je přece trestuhodného v mém dnešním kroku? Není chybou, že jsem věrný vzpomínce.

Germaine: To je správné . . (Zcela prostě) Posadte se!

Saville: Vypravovali mně tak neslýchané věci! Je to pravda, že Lebret úplně oslepl?

Germaine: Ano, hroznou nehodou v jeho elektrické továrně . .

Saville: A musel ji opustiti?

Germaine: Přirozeně . . . nepodrží zbytečného strojního kolečka. Potom podnik v jiných rukách byl v nebezpečí a celé naše jmění v něm zůstalo. Byl nucen hledat živobytí a jak jsme byli šťastni, že našli jsme poněkud dostatečné v místě malé koleje v X.

Saville: Přednášíte vědy? . . . Říkám vy . . . poněvadž mi řekli, že oba dva? . . .

Germaine: Bezpochyby chopila jsem se toho pro hmotnou práci, kterou můj muž nemůže dělati . . .

Saville: To je podivuhodné! . . .

Germaine: Ne, to je z manželské solidarity.

Saville: Říkáte to zcela prostě! Jaké tajemství je osud a jaká loterie, co? . . . Když myslím na naši poslední schůzku před dvanácti léty! Onen den vaši rodiče mysleli, že dávají vám dobrou partii v polytechnikovi, inženýrovi, bohu snů kapitalistických, a vypověděli jakéhosi mazala Saville-a, umělce! jak potupně říkali! . . . Inženýr si rozbil křídla . . . a umělec . . .

Germaine, poněkud raněna: Stal se slavným, vím to. Ale nevyčítám nic rodičům, kteří se domnívali, že jednají pro štěstí.

Saville, živě: To není jednati pro štěstí svého dítěte, nutiti je k manželství jeho ná-

chylnosti, proti jeho předtuchám . . . neboť vy jste je měla — a proti jeho srdci.

Germaine: Proti jeho srdci?

Saville: Není pravda, že jste dávala přednost jednomu z obou mužů, kteří vás milovali?

Germaine: Neřekla jsem vám nikdy, kterému.

Saville: Dovolila jste mně to uhodnouti velmi jasně, ohlížím-li se na vzpomínku, na niž jsme si vzpomněli. Ostatně budoucnost mně dala za pravdu proti vašim rodičům, poněvadž nejste šťastnou.

Germaine: Klamete se úplně.

Saville: Och! Proč tato nedůvěra ke mně? Buďte ke mně upřímná aspoň tak, jako máme býti k příteli. Takovou, jakou jsem vás znal, nejste . . . nemůžete býti šťastna!

Germaine, velmi vážně: Nejsem již takovou, jak jste mě znal, a zdá-li se vám to zvláštní, ujišťuji vás, že můj nynější život mně poskytuje štěstí.

Saville, oživuje: Rozkoš oběti . . . to není štěstí! . . . Konečně, hleďme! nemilovala jste Lebreť-a, když jste si ho vzala?

Germaine, upřímně: To je pravda.

Saville: Nuže! nemilovala-li jste ho tehdy, kdy vám dal všechna zadostiučnění lesku a nádhery, pro něž vás provdali, nyní, kdy

vám ukládá toliko strádání, nemůžete ho milovati.

Germaine, velmi živě: Ano . . .

Saville: Nuže tedy! . . bez lásky!

Germaine: Opakuji vám, že ano . . .

Saville: Tedy ano, rozumím . . ta láska, vlastní jeptiškám, ošetrovatelkám nemocných, všem, vydávajícím se do vůle boží: dobře jsem to řekl. Srdce ženino je orgánem o více odděleních: citu, lásky, oddanosti, náklonnosti, vášně; když se srdce dojme, pobouří nebo v nějakém oddělení nastane výbuch, vše to zovou ženy láskou! Říkají: miluji . . a toto »miluji« je buď ohrazování nebo lichotka!

Germaine: Nedovolila jsem vám . .

Saville: Odpusťte mně, myslím-li příliš živě, ale po všem, poněvadž před dvanácti léty jsem byl obětí — a poněvadž jsem se ještě z toho nevyléčil — je mně zcela dovoleno protestovati, rozhořčovati se nad zbytečností vaší a své oběti! Nuže! nikoli! stokrát nikoli! nemáte opravdové, mocné lásky; lásky těla srdce, která uvádí bytost v rozehvěnění až do poslední nitky, lásky, kterou jste počala cítiti ke mně, a která se snad ve vás probouzí nyní, kdy si vzpomínáte!

Germaine, velmi zmateně se obhajující: Prosím vás za to!

Saville: Jest ve vašich očích . . ano . . nezavírejte je! proč? viděl jsem jiskru a vaše víčka, výmluvnější než vaše pohledy, se třesou . . Touha po všech zadostiučiněních nikdy nedosažených, touha po radosti ze života chvěje se ve vás! cítím ji tu; můžete říci ne a mluvíti mně o štěstí . . vím, že ho nemáte, příroda vás zradila! . .

Germaine: A když by to bylo? Milovala jsem vás . . je to možné . . a chvění je pro vás! . . Potom? . .

Saville, prudce: Máte právo uposlechnouti.

Germaine: Opustí svého muže?

Saville: Nic vás k němu nepoutá . . ani mateřská povinnost, poněvadž nemáte dítě, ani manželská povinnost, poněvadž vás zachvátil věda, že ho nemilujete. Konečně nedodržel svých přípovědí.

Germaine: Proti své vůli.

Saville: Málo záleží! . . To sprostuje! . . A vaše lidská práva znovu se objevují . . vaše práva na život, na štěstí! . . Stačí jenom roztrhnouti pouto smlouvy! Germaino, myslíte, že to byla náhoda, která způsobila, že jsem vstoupil na vaši cestu . . nebo víla osudu, který chce, aby jisté bytosti se přese vše spojily, když tak ustanovil? Jiného něco ve vašem životě bylo překážkou, příhodou;

já jsem byl vaším osudem! Nuže! ... chopím se ho, učiním ho zázračným, zcela zbožňovaným, plným světla ... (Tiskne ji) Neodpírejte budoucnosti, která ještě jednou se podává ... a která snad ihned dnes večer bude zpečetěna! ... Germaino! ...

Germaine, ztracena: Ach! mlčte! mlčte!

Saville, poblázněn: Ne! ... ne! ... miluji tě, chci tě! Chci, abys byla mou ženou! Řekni přece ano ...

Germaine, podléhající přemožena: Ano ... (Slabším hlasem) Ano ... (Dvěře pokoje se otvírají, ona se rychle vzpřimuje.) Ne, nikdy. (Lebret přibližuje se pomalu několika kroky, kroky slepce, který hledá a tápe ... , kdežto Germaine zapuzuje Saville-a posuňkem a nepostížitelně pysky) Odejděte! ... Odejděte!

Lebret, hlasitě: Ten pán odešel?

Germaine: Ano, milý příteli!

Pánovitým pohybem rozkazuje Saville-ovi odejít, zoufalý pokouší se o němou prosbu, ale vše je neodvolatelně ukončeno ... cítí, že mu uniká, že vůle stala se u ní opět silnější než tělo, pobouřené na okamžik, a odchází bez hluku k pootevřeným dveřím.

Lebret, přibližuje se k Germaině: Kdo to byl?

Germaine, po chvíli ticha velmi něžně: Saville!

Lebret hledá v neobyčejném pohnutí skoro se třesa ruku ženinu a vtiskne na ni dlouhý polibek.

Germaine, překvapeně: Co to znamená?

Lebret: Kdybys mně byla řekla, zastřelil bych se!

Germaine: Víš tedy?

Lebret: Rozpoznal jsem jeho hlas.

Germaine, rozrušena: Ale hned isi ...

Lebret: Slyšel jsem ... tvůj posunek (Přitahuje ji) Vidiš dobře, že jsi mým štěstím, že jsem slepým! ...

Germaine odpovídá tiše na stisknutí svého muže, potom nekonečně smutna chopí se opět balíku mathematických úloh: Přišli jsme k úloze Pocachardově ...

Lebret, upíraje na ni své uhaslé oči: Pokračujme v úloze!

PŘEPYCHOVÝ VLAK.

Trať z Nizzy je velikou cestou přepychových vlaků, které přivázejí z Londýna a z Paříže na azurové pobřeží všechny hráče

života: vítěze i přemožené, zbytečné miliónáře, dobrodruhy, kosmopolity, bohaté nemocné, také básníky a milence, kteří spějí ke slunci a k illusím.

V salonním voze ozdobeném vzácnými květinami On a Ona spějí také velmi rychle k té krajině radostí a slz.

Ona, skvoucí krásy, ale krásy, jejíž oslabilo veliké utrpení několika dlouhých dnů, jest položena na loži uprostřed vozu. Bez pohnutí, očima rozpalenýma horečkou, tak bledá ve své aureole černých vlasů, rozházených po podušce hleděla skleněnými tabulemi, na nichž čilý mráz vytvořil jíní, na krajiny, na dráhy, na místo, mýjící ve fantastické jízdě.

On, sedě vedle ní, drží její ruku ve své a sleduje s nepokojem na obličeji milované výrazy smutku a bohu. V jedoucím voze je atmosféra vlahá, v níž mísí se parfum růží s fádni vůní jodoformu.

On, vida hloubiti se vrásku na čele nemocné: Trpíš.

Ona: Ano, více.

On: Pohyb vlaku?

Ona: Snad: jsem mrzuta, že musím zůstatí neustále v jedné poloze.

On, živě: Nehýbej sebou.

Ona: Běda! víš dobře, že nemohu. Zavolej, aby mně trochu pomohli, to mě změní.

On: To lékaři talk zakázali!

Ona: Ach! Tví lékaři! Zastavili mou paralysu? Nebo jen mně ulehčili? Nikoli! A já cítím, že tato ledová zima, která neustále stoupá, mě brzo dosáhne. Půjde den, kdy se mne zmocní celé!

On, poděšen: Ale ne, drahá! . . . Drahá!

Dá znamení dvěma sluhům, kteří byli v koutě vozu. S nekonečnou opatrností pozdvihnou lehce mladou ženu a položí na prostěradlo jako mrtvou věc její nečinné rámě, v němž krev neobíhá.

On, když odešli: Je ti lépe?

Ona: Zdá se mi . . . ano . . . aspoň na několik minut, děkuji (S povzdechem) Ach, jak jest to dlouhé, jak jest to dlouhé trpění!

On (raněn): Kdybys znala můj bol, že musím zůstatí nečinný zde vedle tebe, když bych chtěl zázrak, když mám touhu pokusiti se o nemožné — a zoufalství, že na nic nepřicházím — na nic! Věda nemůže nic, peníze nemohou nic proti té slepé, tupé síle nemoci. Slabost! Když bych dal celý svůj život, abych něco mohl. To je k zbláznění!

Ona: Nuže, Petře!

On: Ach! Nepokoušej se dnes mluvití mně

o odvaze! Usvědčovaly by ze lži tvé ubohé, smutné oči, co ústa by se pokoušela říkati.

Ona: Tato jízda způsobuje, že myslím příliš na jízdu předešlého roku. — Minulost tak vzdálená vším živoucím a přece tak blízká. Není to vise vzpomínky, jest to skutečnost včerejška, co vidím, čeho se dotýkám . . a co mně činí bolest.

On: snivě: Ano, jako tentokráte jsme vyjeli v prosinci.

Ona: A také ve voze, ozdobeném kvítím. Ale růže neokaly onen den . . byl to pravý svátek! Vzpomínáš si? Říkali, že jsem velmi krásná, vyčítali mi mé zdraví, žárlili na lesk, který pokládali za hříšný, a my odjeli jsme jako bez smyslů, jako pošetilí do nejzáračnějšího dobrodružství. Abys mě úplně vyléčil, abys byl toliko můj, tys rozešel se se zákony světa, opustiv svou ženu, svého syna.

On: Eh, Nechal jsem jim část milionů!

Ona: Prosti předsudků, závad prchali jsme do neznámé budoucnosti, která však ukazovala se okouzlující, poněvadž tys učinil mi ji snem lásky a zlata! Můj drahoušku, nebylo dne v našem životě ve dvou, jenž by nebyl vyznačen nějakou tvou dobrotou. Jaký život uměls mi připravit tam dole, v té

zemi slunce a štěstí! Nemyslím, že bylo kdy šťastnější bytosti!

On: Zbožňovanější!

Ona: Ano, hlouběji zbožňovaná než já. (Po chvilce ticha) Naše vila v Roquebrune se svými zahradami, terrasami, se svými poli oranžovníků, s věčně zelenými podezdívkami, a všude okolo olivové pahorky, sestupující až k moři . . Já vše to znova vidím. Jaké vzácné, nezapomenutelné hodiny jsme tam ztrávili!

On, trpce: Hodiny příliš krásné, jež bylo třeba zaplatiti.

Ona, dále si vzpomínajíc: Potom náš návrat do Paříže s velikým překvapením, jež jsi mně připravil.

On: Dům v Polích Elysejských.

Ona: Zázračný dům, zlatené hnízdo, kam jsem měla jen vstoupiti, kde mě vše očekávalo. A tam — jako v Roquebrune — pokračoval náš opojivý život rozkoší, svátků a polibků. A náhle v plném kouzlu ten hrozný večer!

On: Večer neštěstí! (Hlasem změněným.) Po dîner, dávaném našim přátelům, našem posledním dîner! Bylas onen večer tak ideálně krásná, že jsem tě žádal, když jsme byli jednou zcela samotni, abys zůstala trochu přede mnou, jenom pro mne. U tvých nohou

jako před božským zjevením jsem na tě pohlížel . . . zbožňoval jsem tě v extasi! Potom, ach, zdá se mně, že znovu ožívá ona minuta hrůzy . . . tvé rty, tvůj porušený obličej, rána bleskem paralysí . . . tvá ubohá ramena, tvé tělo tak milované.

Ona: Příliš! tělo tvých lichotek pro vždy učiněno nehybným.

On: Neříkej!

Ona: Ano, ano, nevěřím již v zázraky, věřím v trest.

On: Což není to přece právo lásky?

Ona: Nikoli, když nejsme svobodni! Jiní mají práva — A potom vidíš — vášni tak nad lidské cítění, vášni jako naši lidé nikdy neodpouštějí. Sám bůh je na ni žárliv. Nechce viděti svá stvoření dosahovati tam dole štěstí ráje — zasáhne je v plné radosti, v plné rozkoši. Zasáhne je tím prudčeji, čím byl sen krásnější!

On: Nazývá se však dobrý Bůh.

Ona, resignovaně: Jsem snad nespravedlivá, není třeba — jsem tak blízka smrti!

On: Smrti?

Ona: Není to lépe než žítí neduživě, než ztratiti ponenáhlu tvou lásku . . . až posléze tvou náklonnost? Příliš by ranilo toto kleání modly.

On: Jak můžeš mysliti?

Ona: Ale jest to osudné, můj ubohý Petře! Opakuji ti to, jsi úžasně dobrý; i kdybys se stal lhostejným, měl bys ještě vůči mně soucit. Ale v třiceti letech nemilujeme dlouho láskou duši . . . jež nemá již těla! Ba kdo ví, zda nepocituješ již žal za ty tři měsíce?

On, nedosti živě: Ne, ne . . . ujišťuji tě!

Ona: To nic nedělá; jest lépe, odejdu-li, než přijde čas roditi. (Pohlíží na něho, jakoby chtěla čísti v hloubi jeho On, potom odvracejíc oči.) Kde jsme nyní?

On (jda k portiéře): Za Lyonem, myslím.

Ona: Kdy vyjdeme z té mlhy, z toho mrazu? Vlak nejede! Ach! Slunce milánské, mysu martinského! Chci opět viděti ve voze všechna místa našeho štěstí. Že mne svezeš?

On: Ve voze? Ale lékaři nikdy . .

Ona: Ustaň přece, řekla jsem ti, že jich již nepotřebuji . . . a chci si vyplniti srdce vzpomínkami. (Se smutným úsměvem.) Potřebuji jich velikou zásobu i pro druhou stranu!

On bez odpovědi šel se opět posaditi. Vzal jí ruku a s prázdným duchem, hraje mechanicky s jejími vyhublými prsty, pokrytými prsteny.

Ona: Říká se, že kameny mohou býti také nemocny a umíratí. Pohleď, nezdá se ti, že mé se méně lesknou? Všechny ty prsteny

mám od tebe . . . a mají svou historii. Jetel v diamantu . . .

On: Můj první dar!

Ona: Ano, první. Rubíny jsou od našeho odjezdu minulého roku.

On: A smaragd od tvého příchodu do Roquebrune.

Ona: Dals mi jednou večer, spíše v noci, když jsme večeřeli tēte à tēte velmi pozdě, růžovou perli.

On: Když jsme se vraceli z Monte Carla.

Ona: Safiry . . . to jest den pobytu v Nizze, vzpomínáš si? A perly, všechny mé okrasy jsou od našeho návratu do Paříže. Při našem vstupu do domu v každé místnosti, kams mě zavedl, byla schránka. Jaké hlouposti jsi dělal pro mne!

On: Ne dosti poněvadž nejsou již možné. (Laskavě.) Bojím se, že se unavuješ mluvením. Chceš spát? Ano, ano, zcela maloučko; zavřítí oči aspoň . . . odpočinouti si . . . zůstanu zde.

Dlouhé mlčení padá mezi ně, kdežto vlak pokračuje ve vzteklé jízdě v nastalé poněnáhu noci, noci temné, husté, která způsobovala lepkavou vlhkost na oknech salonu.

Ona, otevrouc poněkud oči nárazem výhybky: Petře? Nevidím tě již! Petře? Jsi tu?

On: Ovšem, má drahá, jsem tu, zcela vedle tebe.

Ona: Bála jsem se! Spala jsem trochu . . . Nač myslíš zde v temnotě?

On, překvapeně: Já? Na nic.

Ona: Ano, ano. Myslel jsi, já vím nač; měla jsem právě hrozný sen; protože jsi myslel na to.

On: Nač?

Ona: Byla jsem mrtva a viděla jsem tě v našem pařížském domě, který jsi mi dal! Viděla jsem tě s tvou ženou, s tvým synem . . . odpustili ti . . . Rozmlouvali jste . . . byl jsi uprostřed nich, usmívající se, s radostným vzhledem.

On: To není pravda, nemyslel jsem . . .

Ona, nervósně: Přísahej na to!

On: Pří . . .

Ona, zadržujíc ho: Ne, ne . . . mlč! přísahal bys i když . . . miluješ mě ještě příliš. Ale já vím, ano, to je to . . . to je to . . . zítra, až nebudu již tu . . . Vidiš, neodpovídáš?

On: Běda! Co chceš, abych odpověděl? Vše, co říkáš, mne opíjí! a jest to tak nespravedlivé! . . . tak nespravedlivé obviňovat mne po všem, co jsem udělal . . . Ty sama jsi mi to před minutkou připomněla.

Ona, polohlasně: Odpust! Ale kdybys také

věděl, co je to cítit svůj pád, nemoci již . .
nemoci již nic! — Odpust!

Ve voze náhle rozsvícené elektrické lampy
vrhají živý jas.

Ona: Ještě světlo! — Ještě!

Sluhové zavěšují jiné lampy, zadělávají
svíčky, a se svým množstvím květin podobá
se osvětlený vůz kouzelnému, řítícímu se
domu nebo nějaké hořící kapli.

On: Chceš, abych zavolal Donati-ho?

Ona: Ano.

Petr jde do sousedního oddělení pro slavného
hudebníka, jenž byl vzat na tuto cestu
za cenu zlata v jediné naději, že jeho božský
smyčec bude moci dát nemocné trochu
uklidnění, trochu zapomnění. Brzy uprostřed
hlučivého otřesu vozu, který působí
zvláštní doprovod hudbě, zazní z houslí
volně píseň v andantu »Poháru krále z Thulé«
od Diaz-a. Nádherná melodie tak prudké,
bolestné intensity působí ponenáhlu na nervy
mladé ženy a z jejich skoro zavřených
víček vytrysknou slzy, stékají více zářící než
hořecné diamanty jejich prstenů.

On, přemožen pohnutím, oplakává také
tak veliké utrpení lidské lásky: Jak jest
krátké štěstí, má milá!

Ona, se vzlykem: Ubohý Petře . . my
jsme nešťastní!

— — — — —
Přepychový vlak se svými osvětlenými
vozy, ohnisky lokomotivy, které vrhají hořící
jiskry na koleje, jede rychlostí uraganu
mimo strážní domek 537 hlídače Marliou-a.

Marliou, vstupuje, dav znamení — své
ženě: Řekni přece, Marie? Nevidělas ten
osvětlený vůz? . . Byly tam květiny, hudba!
. . . Tam se musí veseliti! Smůla, když
tak myslíme! . . . Musí býti tam milácci
šťěstěny!

Žena, kypící zdravím: Milácci šťastěny?
Co ty o tom víš?

Marliou: Běda! když si mohou vše zaplatiti!

Žena: A když to nemohou snísti? Zabývej
se ještě . . socialistickými myšlenkami! . .
Hle! zde je polévka . . veliký hrnec slaniny;
děti jsou tu, pojď! Nemáš hlad?

Marliou, sedaje si a dávaje hroznou pěsti
ránu na stůl: Ach! Zatracený večer, nemám-li
hlad! . .

HYGIENA.

V lesíku za rozkošného dopoledne červoného. Pod sluncem, jehož lesk jest trochu zastřen lehkou zlatou mlhou, kvetou květiny, pučí výhonky býlí, kde míza je v nadbytku, vše se znova zelená. Do vzduchu, již vláhého vystupuje aroma, způsobené svěžestí lesíka, zvlhlého ještě rosou.

V ulici královny Markety zastaví se povoz, z něhož vystoupí ve velmi jednoduché, ale vybrané jarní toaletě velmi krásná žena — Mina Darbrelles, raffinovaná Pařížanka, která se zdá, že se vytvořila ráno zcela oblečena ve fantasii básníkově — manželka však slavného úředníka.

Mina Darbrelles svému kočímu: Půjdu pěšky! . . . Buďte v jedenáct hodin u brány Pré-Catilauské.

Potom dělajíce drobné krůčky, majíc sukni poněkud vykasanou vzadu a nožky oblečené do střevíců z bílé dančí kůže, ztrácí se v madridské ulici, obrací se na levo, velmi rychle dává se na stezku a přichází brzo poněkud udýchána s růžemi na tvářích do prostředí opuštěného stromořadí.

Mladý de Rainville, který ji očekával schoulen na trávníku, vstáváje: Volenská přesnost!

Mina: To je roztomilé od dámy Lutecia býti přesnou v devět hodin ráno!

Rainville: To je skoro nepravděpodobné! . . . Tedy polibek za námahu?

Mina: Jste pošetilý! . . . Kdyby nás viděli!

Rainville: Vidí nás jenom drozdi . . . a v této době mají vždy rodinné záležitosti.

Mina: Ano, ale strážci? . . . Nechybělo by mnoho a vzali by nás do kleští za atentát proti dobrým mravům.

Rainville: Ani vidu po strážci. Říkám vám, že se nemusíte nic báti! Prázdnota . . . Příroda!

Mina: Tedy, je-li to příroda! (Podá mu jemně rty. Po polibku poněkud prodlouženém.) Zdá se, že dnes ráno není vám to trpké?

Rainville: Shledávám to měkkounké jako peří, s parfmem jahod!

Mina: Zůstaneme . . . nebo půjdeme?

Rainville: Půjdeme ke Cascadě . . . jest to deset minut.

Mina: Nevím, mám-li se odvážiti!

Rainville: Jak! A smlouvy?

Mina: A opatrnost?

Rainville: V tuto hodinu není zde ani kočky!

Mina: Ano, ale není opravdu trochu ab-

normální v této hodině, co mále tajně v úmyslu?

Rainville: Proč by bylo abnormální vypít čokoládu v rezervovaném salonku?

Mina: Ano, dobrý karateli!

Rainville: Poručeno . . očekává vás!

Mina: Pojďme tedy pomalu; jest nám oběma dobré, že tu jsme, že můžeme dýchat tento dobrý, čerstvý vzduch.

Rainville: Ano, v tomto rendez-vous je nekonečně sladký pocit — rána! Kdybyste věděla, jak bylo unášející viděti vás přicházeti z dálky, na konci aleje: zdání snílka nebo malíře! Očekával jsem vás, počítal jsem minuty, když náhle jste se tam dole otočila. Nejprve rozeznával jsem jen velmi něžný krok, bílý zvlněný šat, dvě malé bílé nožky stisněné, veliký červený slunečník, tvořící aureolu. Nemohl jsem vás ještě poznati a již jsem byl přesvědčen, že to jste vy! Nemůžete si představit, co bylo vzácného pro mne v tomto příchodu krásné ženy uprostřed této ozdoby zeleně! Ponenáhlu zdání stávalo se důkladnější . . Paprsky sluneční, prozařující větvemi, kladly se na vaše vlasy; potom když jste mne spatřila, váš obličej se vyjasnil radostným úsměvem, ukazujícím vaše báječné zoubky! Nyní jste tu vedle mne! . . Mám vás! . . A nikdy ne-

zapomenu toho jasného dopoledne, kdy s vámi vcházel ke mně vtělený půvab, vtělené mládí do krajiny, která zdála se stvořena pro rám lásky.

Mina: Jsem uchválena svým náčrtem, poněvadž mně platí tolik krásných věcí.

Rainville: Opravdu náčrtek našeho shledání a vás.

Mina: Jste také autorem všeho, co jste mi právě řekl?

Rainville: Ale, hleďte, nemám Cyrana, abych se naučil frázím! Vy mne inspirujete, to je vše! Což je to tak divné? Přejdeme nyní od poesie ke skutečnosti!

Mina, usmívajíc se: Oh, skutečnost! . . Nikdy byste neuhodl, jak jsem mohla přijíti . . .

Rainville: Nikdy jsem nic neuhodl. Nejprve jaké znamení? . . V deseti dnech měl jsem od vás jen několik telegrafických slov, sdělujících se mnou, že naše rendez-vous od čtyř do šesti večer stala se nemožnými, poněvadž Hippolyte . . poněvadž váš manžel bude v létě vycházeti dříve ze své úřadovny.

Mina: Ano, ale bylo tam »post-scriptum«.

Rainville: Na štěstí. Hle, zde jest: Hledám prostředky k setkání . . důvěřujte! . . Nuže, jaký jest to prostředek?

Mina, zlomyslně: Oh, velmi směšný! ..
Poslyš! .. Ale tykám ti! ..

Rainville: Jdi přec, jdi přec... Jsme pod
širým nebem!

Mina: Od nějakého času Hippolyte myslí,
že mé vzezření není velmi dobré .. že mám
znavenou pleť.

Rainville: Packal! .. Co mu napadá!

Mina: A vpadlé oči.

Rainville: Vpadlé? To jest velmi hezké —
jako obraz! Hippolyte má literární nadání.

Mina: Víím dobře, kdo jest původcem těch
kruhů .. ohava!

Rainville: Zkrátka?

Mina: Zkrátka druhý den při déjeuner,
vraceje se k věci, pravil mi: »Chodíte snad
málo k lékaři?

Rainville, pobaven: To je hloupé!

Mina: To bylo rozuzlení! .. Za dvě hodiny
byla jsem u Gélatin .. víš u doktora?

Rainville: Ano, lékař ženských záminek.

Mina: Vyložím mu svůj případ: Pane dok-
tore, od nějakého času není mi dobře .. mám
chvilu slabosti .. únavy, aniž bych věděla;
můj muž myslí, že jsem nemocna.« Gélatin
domníváje se, že rozumí, odpověděl mně
ihned: »Pošlu vás do lázní!« »Ne lázně!«
»Ach, myslel jsem? ..« Namlouvám mu:
»Zdá se mně, doktore, že .. aniž bych opu-

stila Paříž, kdybych mohla každé ráno ku
příkladu jíti na dlouhou procházku?« —
»Bon, bon, vidím, čeho potřebujete!« A
ihned dal mi tento recept! (Dávajíc ho Rain-
ville:) Hle, čti!

Rainville, čta: »Počátek neurasthenie;
hrozná nervosita. Nutnost činného pohybu
a osvěžení. Každé ráno jeti na voze do Le-
sítku, sestoupiti a choditi dvě hodiny. Jíti do
Ré-Catelau na léčbu mlékem. Vypíti asi čtvrt
litru. Vyvarovati se opaku.« (Směje se.) Ne-
smál se dávajíc ti tento lístek?

Mina: Ani trochu; řekl mi: Milé dítě, pěstujte hygienu.

Rainville: A když to četla opice?

Mina: Můj muž? Okouzlen! Uchvácen! ..
Aby mne uchránil opaku, mluví se mnou jen
s jímavou něžností. Sám bděl dnes ráno,
abych přesně vyjela, prohlašuje, že bude dě-
lati Kerbera každý den, abych se řídila přes-
ně receptem. Zaplatil mně také podometr.

Rainville: Podometr? .. uvidí tedy dobře,
žes nechodila?

Mina: Koupila jsem si ihned jiný přístroj
zcela podobný, jemuž jsem dala udělati po-
hyblivou ručičku. Může se dáti na kterou-
koli číslici kilometrů: čtyři, pět, šest? Tak
uděláme vždy procházku!

Rainville: Eva by toho nevynašla!

Mina: K čemu tedy by sloužila výchova?

Rainville: Jsi zázračná . . . Procházka bude, půjdeme-li do Cascade.

Mina: Předurčené slovo! . . . Mám trochu strach!

Rainville: Nemysleme na krásnou Helenu! . . . Půjdu první po stezce a tu mne budeš následovati jakoby nic. Dobře?

Mina: Ano . . . nevidíš nikoho?

Rainville: Kdo zde má býti? Lidé chic — jest příliš brzo; a potom jsou na venkově nebo v Dépôt.

Mina: Nuže, jdi!

Cesta miji bez nehody; a potom v kabinetě dobře uzavřeném, velmi klidném, bez sousedních posluchačů, v programu se dále pokračuje: grillady s máslem a . . . známé mlsky.

Za hodinu po čokoládě v aleji, která vede k Pré-Catelau.

Mina: Musím jít velmi rychle. Již je jednáct hodin.

Rainville: Doprovodím tě.

Mina: Ne — ne! . . . Kdyby tě viděl můj koč! . . . Proč takové pošetilosti? . . . A potom v tuto hodinu mohl by nás někdo potkat!

Rainville: Kdy tedy?

Mina: Zítř . . . poněvadž je to příkaz! Zítř toliko procházka, nic jiného!

Rainville: Kilometr! . . . A propos, a slavný přístroj, kterýs nenařídila?

Mina, berouc přístroj z malé taštičky: Které číslo dáme?

Rainville: Dejme tři pro začátek . . . musí to býti pravděpodobné . . . Budeme moci přijít jen s nadšením . . .

Mina: Hle, zde je to! . . . Nyní na shledanou, zlý! (Vzdalujíc se několik kroků velmi koketně): Jest zdání po tom právě tak hezké jako před tím?

Rainville: Ještě více . . . s morbidezou d'amore! Adieu, milovaná.

.
Ve svém kabinetě uprostřed papírů monsieur Darbrelles namáhá se se právní otázkou, jednou z nejnepohodnějších.

Mina, vstupujíc nafintěná: Zde jsem!

Darbrelles, odkládaje péro: Ah . . . Nuže? tato první vycházká?

Mina: Výtečná! . . . Mléko výborné! . . . A vykonala jsem tři kilometry . . . zaznamenané! . . . Uf! . . . jsem bez dechu! . . .

Darbrelles! A rozčuchaná.

Mina, dívajíc se do zrcadla: Ano . . . Šla jsem rychle, . . . vítr mne rozčuchal!

Upravuje své vlasy s klidnou nevinností.

Darbrelles: Ale konečný výsledek této procházky? . . . Jaký dojem?

Mina: Mám ukrutný hlad! . . Jíme?

Darbrelles, okouzlen: Bravo! . . Ano, jíme. Dělá mně to radost, když vás vidím tak při chuti . . (Bera otecky rámě své ženy). Měl jsem pravdu? . . Říkal jsem vám vždy: jest jen hygiena.

BOŽSKÝ.

Romaine Sorelli, krásný, sympatický, »božský« lékař: 38letý s černým ebenovým voušem a vlasem, s okouzlujícíma očima a pohyby tak sladkými, jemnými, s gesty kočky které zkoumají nebo vykonávají, když lichotíme. Miláček žen s klientelou, jdoucí od z Faubourg až k avenue du Bois, od věvodkyň k Američankám a od hvězd divadelních k suobinistkám.

Huguette, jeho žena, 22letá, vzácné malé stvoření, pěkná a hbitá jako Sas, chytrá, zlomyslná, citlivá a jemná jako křišťalové sklo; duše jasného svitu. Provdána ode dvou měsíců za »Božského« jest zcela oddána své manželské lásce, ačkoli počíná se zlobiti zvláště na jeho povolání.

Okolí: pracovna Sorelli-ova, se starodávným nábytkem, vysokou knihovnou, s bronzovými soškami, věnovanými klienty; velký stůl slohu Ludvíka XIV., při němž mladý lékař píše své recepty, a zcela blízko stolu tradiční houpací židle, nikoli kus nábytku k vyšetřování, kus odporný, který jest jako předmluva lože operačního, nikoli: elegantní houpací židle, měkoučná, která může stejně houpati užitečně a příjemně.

Pět hodin. Konsultace se právě ukončila. Romain píše u stolu. Huguette klepe diskretně na dveře a dívá se pod portierou svou tvářičkou drobné lasičky.

Huguette: Může se vstoupiti? . . Je již »Božský« volný?

Romain, dobrácky: Vstup, milovaná! Mám udělati již jen součet.

Huguette, přibližujíc se, ironicky: Počítáš příjem? (Vdechujíc vzduch.) Hm! Zde je to cítiti jako ve voňavkářském krámě! . . stupnice tajných vůní? připadáš mi jako náčelník slastných oděrů!

Romain, ukončuje svůj počet: Přidám dvě; devět a jedna jest deset, a tři, třináct: tisíc tři sta dvacet franků! . . (Spokojeně.) Příjem je báječný!

Huguette: Zlobím se proto! . .

Romain: Jak, ty se proto zlobíš?

Huguette: Kdyby byl menší, neviděl bys tolik ďábelských žen! . . . Kolik's jich dnes prohlédl?

Romain, rozveselen, pokoušeje se políbiti její ruku: Dvacet sedm!

Huguette, odtahujíc zuřivě ruku: Dvacet sedm? . . . To je hrozné! . . . Nedojímej mě?

Romain: Neboj se, všechna opatrnost . . .

Huguette, rozzlobena: Co, všechna opatrnost? Co mně to může udělati? Promlouvám k tobě jen ze stanoviska morálního. Poněvadž ty ses omyl ve vznešenosti, a to zahlazuje, co udělaly ony? Zapomeneš, cos viděl dnes, cos makal a cos čichal? Myslím-li na to! . . . Dvacet sedm! . . . Za tři hodiny, zde, v tomto kabinetě, který jest mi zakázán . . . doma! A dnes večer je v Paříži, připojeno k ostatním, dvacet sedm žen, které znáš od A až do Z.

Romain: Přeháníš, jsou jistá písmena abecedy . . .

Huguette: Žertuj, dobráčku!

Romain: Konečně co chceš? je to řemeslo.

Huguette: Tvé řemeslo je pěkné . . . zvláště když ty je provozuješ!

Romain: Uklidni se, má drahá Huguette . . . Jsi podrážděna . . . Chceš trochu korun?

Huguette: Nebudeš mně vnucovati radu, osmadvacáté? (Náhle se odmlčí, a po chvíl-

ce přemýšlení posadí se ke svému muži; — chápajíc se jeho ramene:) Podívej se na mne trochu . . . Na tvém obličejí se jeví, co si myslíš . . . tvé oči plesají uvnitř; usmíváš se do vousu: odvaž se mě ujišťovati, žeš neztrávíš rozkošné odpoledne. Zbožňuješ to býti doktorem, jehož ženy vyhledávají; jest to tvůj život; pohybuješ se v něm jako ryba ve vodě.

Romain: Ale, milovaná, rozuměj přece, že zájem vědy a zájmy filantropické odnímají nám všechny jiné city. Člověk končí, kde lékař začíná.

Huguette: Myslíš, že ztrávím tyto žvásty? Je to úžasné, jak myslíš na filantropii, když jsi počítal před chvílí zisk na pacientech. A je to také úžasné, jak u tebe může člověk končiti, kde lékař začíná . . . člověk je neustále . . . aniž by volal lékaře! Jsou snad lidi od narození počestní, kteří mohou po celé odpoledne prohlížeti hezké ženy a poslouchati klidně jejich manželské historky; ale nikoli ty! . . . ty zrodil ses dobyvatelem . . .

Romain, zlostně: Děkuji!

Huguette: Počínám tě poznávati . . . Jest to tvůj temperament, jsi již takovým . . . nemůžeš se přiblížiti ke spodničce, aby něco nezazářilo ve tvých očích, co objasním velmi dobře: cítím, že to budí v tvém nitru

nadšení! A ty chceš mě přesvědčovat, že můžeš se svými náklonnostmi prohlížeti celé odpoledne nejopojnější ženy pařížské, ptáti se jich na jejich tajemství, vyšetřovati pod krajkami a hedvábím? . . I kdyby ti zůstaly z toho chvíle srovnávání . . posila žádosti. . Hle! nemluvíme již o tom! Nuďím tě!

Romaine: Myslíš, že jsou tu jen hezké ženy? Zapomínáš starých vdov, které jsou ještě z dob Mme de Maintenou. Ujišťuji tě, že bylo-li mezi dvaceti sedmi dnešními klientkami dvanáct obstojných a pět nebo šest opravdu hezkých . .

Huguette: Musím ti věřit, že se díváš na obličeje?

Romain, dav se do smíchu: Bože, abych je poznal!

Huguette, plna zvědavosti: Kdo přišel? . . řekni . . znám některou?

Romain: Mnoho nových!

Huguette: Vždy nové! Kdybys aspoň přestal na těch, které jsi již viděl! A které nové? Velké herečky?

Romain: Ne velká, zcela malá, která začíná . . úchvatná . . Podívej se na její fotografie!

Huguette, uraženě: Byla tak smělá, že ti dala podobiznu?

Romain: »To je vše, co mám,« řekla mně,

»ale chci se státí slavnou hvězdou, aby jednou cena mého portaitu vám jen poněkud splatila mou vděčnost.« Je to rozkošné!

Huguette, ironicky: To je dojemné! Začínají ti platiti divnými věcmi! Pokládáš to za rozkošné! Byls asi velmi roztomilý k této ženě? . . vím to! A odešla okouzlena, přemožena, unešena! . . ostatně jako všichni! Dívám se na ně někdy, jak vycházejí z tvého kabinetu . . Nemůžeš si představit jejich nadšené obličeje . . Ach! co jim vypravuješ, aby byly tak u vytržení?

Romain: Mám zcela jednoduše jen lék a ten určitě působí, že jsem philanthrop — dobrodinec lidstva. Všem, mladým, zralým, starým radím lásku!

Huguette, zuříc jako uličnice: Poslouchám tě!

Romain, zcela zaujat vypravováním . . A lásku silnou, vášnivou! . . Zralé a staré jsou nadšeny, že mají takový důvod, tyto, aby udržely svého muže v činné službě, ony, aby ho vyvedly z rámce zdrženlivosti, a mladé jsou stejně nadšeny, že nalezly zámlinku k svým potřebám nebo omluvu svých svévolností.

Huguette: A výsledek, bídíku?

Romain: Výborný z každého hlediska! Přijdou-li dívky, je to nejprve velmi morální . . Není-li jich, prokázal jsem vždy službu

jistému počtu stvoření našeptáváje jim rozkoš.

Huguette: A měla-li tato rozkoš býti zakázána stvořením, jsou-li důsledky — jak říkáš fyziologické?

Romain, hrdě: Dělán tedy pokusy! Vidiš, že myslím na všechny následky a neprávem útočíš na můj systém roztomilého léku, skoro galantního; jest to umění porady! A umění porady znamená dělati radost pacientovi a připravovati mu budoucnost! Pacient musí býti polem zkoušky, jest to část vědy, naše část patřící nám, rozumíš?

Huguette: Rozumím, že umíš cukrovati pilulky, aby je tím spíše spolkla, vracejíc se k věci): Řekl's mi, že dnes přišly paní, které znám; které jsou to?

Romain: Mme de Rimpoe, hraběnka de los Sagrados, Mme Baudrier, malá Mirka, princezna de Stuers.

Huguette: Co jim bylo?

Romain: Nuže, má drahá, tajemství?

Huguette: Neexistuje mezi manželi.

Romain: Obzvláště mezi manželi by se mělo vymýšleti, neexistuje-li.

Huguette: Poněvadž my nejsme způsobilé, abychom ho udržely?

Romain, usmívaje se: Jako košík, aby udržel kapalinu!

Huguette, utrápeně: Velmi lichotivé! Děkuji ti! . . . Ponech si svých tajemství, poněvadž je chceš mít! Nemluvíš mně z povinnosti o návštěvě Mme Tamyris, krásné a okouzlující? Nenamáhej se hledáním lži, poznala jsem jejího psa dole ve voze . . .

Romain: Ale nepopírám . . .

Huguette: Hle jedna, kterou nenávidím! Proč přišla? . . . Toliko k vůli sobě, můžeš mně dobře říci. (Rozechvěně.) Nechám ti ostatní, ale k vůli ní chci věděti . . .

Romain: Co by ti prospělo, kdybych ti jmenoval učené jméno nemoce?

Huguette, zuřivě: Nuže vím, jak jmenuje se její učená nemoc: jest to flirt, nemoc velmi nakažlivá a rozšířená mezi velkou většinou tvých pacientek, které jsou právě tak nemocny jako já! Platí tři louis za jednu consultaci Božského . . . jen aby viděla, jak se jich chopí!

Romain: Ach, na příklad!

Huguette: Musíš-li mít příklady, poslyš, co říkají v salonech, co slyším, když mne nevidí: »Och, drahá, jděte tam . . . ruce vily . . . a oči! Jen pohledem vás svléká! . . . « Nuže, myslíš, že mě to baví slýchat o tobě věci takového rázu? Myslíš ještě, že je to pro mne veselé, když přijdu k dîner nebo soirée a říkám si: »Jest zde zajisté deset žen, které

můj muž zná od hlavy až k patě . . » což skrývá se v tajemných úsměvech jejích a tvých.

Romain: Ale opravdu, Huguette, stáváš se žárlivou.

Huguette: Pozoruješ-li to teprve dnes, díváš se na mne méně než na Tamyris. Stávám se více než žárlivou! . . Stávám se zuřivou! . . Nemůže to takto dále pokračovati . . není to život . . Když jsem se provdala, nemohla jsem si přirozeně představit, co to jest. A potom nevysvětlovala jsem si tvou praksi! . . Ale nyní, když tě vidím ji provozovati! Konečně ti opakuji, jsem s trpělivostí u konce. Změň vše! léč nosy, žaludky, plíce, co chceš . . ale již ne to . . jinak dám se rozvésti nebo se pomstím!

Romain: Jest příliš silná! . . Stěžuješ si, že se mně podařilo získati peníze? Nejprve, potřebujeme jich a mnoho. A potom, myslíš, že se prakse může měniti jako se říká dobrý den? Mám štěstí, že provozuji praksi, kterou dobře znám, o ostatní nevím nic! A potom nos, to vynáší málo; žaludek, každý ho léčí; plíce, málo klientů a hlavní lék . . neudělá se v tom již nic! A to se ostatně rozumí: dříve potřebovali pro všechny případy jen jednoho lékaře, nyní potřebují jich deset! Žena již nechodí . . pro množství důvodů;

než zůstaneme u věci! Ujišťuji tě, nemáš-li jiných pohnutek k rozvodu, . .

Huguette: Pomstím se tedy! Zákon odvěty! . . Naleznu lék pro léčení mužů.

Romain: To bude hezké!

Huguette: Proč by to bylo méně ctihodné a nebezpečnější pro mne než pro tebe? Pro předsudky, není-li pravda? . . Nuže, jsem zcela rozhodnuta a slibuji ti, že mne budou jednou nazývati »Božská«.

Romain, aniž by bral zřetel na své rozehvěnění, žertovně: Budeš pokračovati bezpochyby ve svých studiích? Maturita nejprve, dva nebo tři roky; doktorát, pět roků; internat, dalších pět roků; a potom získání klientů. Za dvacet roků budeš se moci pomstíti, ale je jisto, že nebudeš již v tomto věku míti do toho chut, obzvláště do toho, čím se nyní obíráš. Ale naopak . . budou výdaje, budeme soudruhy, budeme moci společně se starati o poškozenou domácnost.

Huguette, skoro plačíc: Mlč! Pobuřuješ mne! Jsi zlomyslný!

Romain, překvapeně: Zlomyslný!

Huguette: Vysmíváš se vždy . . i když jsem nešťastna! Poněvadž neumím užiti náležitých slov, nevíš, že pocituji opravdu lítost! A Bůh přece ví . .

Romain: Lítost? (Dojat okamžik přibližů-

je se k ní.) Jak, slza? Jsi pošetilá. Odpověď jsem však na tvůj útok úsměvem! (Dávaje jí polibek.) Kdybych uměl vynutiti kapku deště v tvých jasných očích!

Huguette, již usmířena lichotkou: Pokračujes!

Romain: Pokračuji tě milovati!

Huguette, rozveselena: Opakuj!

Romain: Ano, miluji tě! . . Tebe, jen tebe, má milá Huguette! (S větším důrazem velmi tiše): Miluji tě!

Huguette, usmívajíc se: Cvičil's asi toto slovo, abys je uměl tak říci! Že? Říkal's je již jiným přede mnou?

Romain: Jiným před tebou říkal jsem je zhruba, tobě je vycisluji.

Huguette, přemožena: Čaroději!

Romaine: Okouzluji tě — odpusť mně křivdy — v tvé obraznosti!

Huguette: Pod jednou podmínkou (klopíc zrak.) Upotřeb svého léku!

Romain: Lásky?

Huguette: Ihned! Jest to nutné! (Vrhajíc pohled na houpací židli.) Učíme to zde!

Romain, který zná psychologické momenty, kdy obět je nezbytná, ustupuje člověku, který ji nachází ještě půvabnou. Klepání na dveře je zarazí . . při prvních slovech.

Huguette, poděšeně: Nezavřel's dveře?

Romain, tiše: Ano! (Hlasitě) Kdo je to?
Sluha, za dveřmi: Mme Chavalut posílá pro pána.

Romain: Nemám kdy!

Sluha: Jést to naléhavé!

Huguette, tiše: Oh, hle! Nechoď tam!

Sluha: Zdá se, že umírá.

Romain, podrážděn: Nuže zůstanu dnes večer! . . Rekněte, že jsem u operace!

ZKOUMAVKA.

U Hubert-a d' Arvel, okolo čtyř hodin vše je připraveno pro oslavu kultu, pro zasvěcení nového božstva, které očekává v příchodí. Záclony diskretně stažené, mnoho květů omamující vůně, dvě nebo tři opálové koule elektrického světla, a v koutku připravený malý stůl s mlsky vyhledanými z celé Paříže a Sandwicha. Vzduch prosycený vůní.

Hubert, spěchaje k milé očekávané: Konečně, vy!

Antoinette de S . . , udýchaná. Konečně, já! A málem bych byla nepřišla!

Hubert: Ach! Po tolikých slíbech!

Antoinette: Ano, milý příteli! Ale vyskytují se nesnáze v provedení! A když se ponoříme do lásky, nemyslíme na ně. Jest hrozné, jak nepatrný čin může uvést v nepořádek přípravu a rozhodnutí.

Hubert, uchopuje její postavu: Pojdte se sem posadit, iste zcela rozrušena.

Antoinette: Rozrušena, dojata! Skočila isem jen z vozu, váš domovník se na mne divně díval! Není od policie snad?

Hubert: Ne, ne, nebojte se! Nuže, jaký je to čin? . . . Vlas?

Antoinette: Můj muž v posledním okamžiku odepřel vyjít! . . . Musila jsem nalézt záminku! Na štěstí jest dnes v Louvru Exposition de blanc.

Hubert: Den suken.

Antoinette: Správně! příležitost, které ne-najdeme! Rozumíte?

Hubert: Onen čin je, že pro sukna . .

Antoinette: Nemluvte hloupostí! Kdybyste věděl, jak jsem špatně naladěna!

Hubert: Žertuji.

Antoinette: Já také, mluvím o čemkoli, abych se povyrazila; ale vskutku mám hrozný strach! Jsou lidé velmi bázlivi v noci, kteří zpívají z plna hrdla.

Hubert: Když jsou sami. (Trochu ji tiskna.) Vy nejste sama?

Antoinette: Pro boha! právě proto nejsem klidna, že isme dva!

Hubert: Odložte klobouk, plášť . . udělejte si pohodlí . . to vás uklidní!

Antoinette: Och! udělati si pohodlí! Musíme dříve mnoho mluvit!

Hubert: Budeme mluvit tolik, kolik budete chtít . . Ale nemějte zdání, že jste na návštěvě. Nejste u mne, jste doma, u nás.

Pomáhá jí při svlékání pláště.

Antoinette, rozhlížeje se kolem sebe: Jest to velmi krásné u vás!

Hubert: Zdá se vám? Velmi skromné, ale ozdobené na vaši počest. Chcete se podívat jako majetnice (Věda ji.) Zde je můj salon, tam na pravo lož . .

Antoinette, živě: A na levo?

Hubert: Pracovna, kuřácký pokoj.

Antoinette, vstupující: Och, pěkný ohníček!

Hubert: S výtečnou lenoškou, abychom se mohli zahřát, žvatlati a protáhnouti! Nepraví vám to něco?

Antoinette: Ano, jsem promrzlá.

Přiblíží se ke krbu, položí se doprostřed podušek lenošky na místo, které jí připra-

vuje, vyhrne nepatrně šaty, aby si zahrála špičky nožek.

Hubert, usedaje vedle ní a labužnický jí prohlížeje: Tyto šaty jsou úchvatné . . a idou vám dobře.

Antoinette: Ano, ano . . vidím vás přicházeti! Jest to úvod; mluví se o šatech, aby se přišlo ponenáhlu k tomu, co je pod nimi.

Hubert: Nemí tak na spěch, poněvadž si pochutnávám! Pochutnávám si na nejrozkosnějších okamžiku života. Milovati dlouho ženu, snít o ní, vědět, že vás trochu miluje, poněvadž souhlasí s uskutečněním vaší naděje, hádati v ní, co v sobě cítíme, chvění před očekávanými božskými věcmi . .

Antoinette: A zakázanými! . .

Hubert: Božské, protože zakázané! To vše je v pohledu na vás, ve vašem profilu, tak jemně ozářeném nárazem krku, ve vašich šatech trochu vykasaných nad zahlédnutý vnitřek . . otevřené dveře! a z celé vaší bytosti, kterou mám tak blízko, číší jakýsi svěží a omamný výpar . . to je vzácné!

Antoinette: Je to z lásky?

Hubert: Myslím, že nyní o tom nepochybujete?

Antoinette: Naopak, jest to poslední hranice, při níž mohu ještě pochybovati a zkou-

šeti! . . Až do nynějška říkal jste mi tak pěkné věci, všude, kde jsem vás potkala, vypadal jste jako ten, jenž miluje a touží; ale kteří touží bez lásky, hrají podobnou komedii! Jak chcete, aby věděla?

Hubert: Nemluvil-li jsem správně, zdá se mi nicméně, že jsem vyjádřil jasně, co mám na srdci.

Antoinette: Jest to tedy pravda, pravda? Milujete mne?

Hubert: Miluji vás vroucně!

Antoinette: Jako člověk schopný se dáti, se obětovati cele?

Hubert, nejasně znepokojen: Ano.

Antoinette: Měla jsem, vidíte, strach, že je to jen vrtoch! Nemáte výbornou pověst, pane; říkají, že jste lehkomyšlný, nestálý, že máte duši jako motýl! Říkají, že láska je skoro vaše kariéra, a že mnoho hezkých žen chodilo do tohoto přízemí jako se chodí k odborníkovi! Nechtěla jsem býti cifrou, připojenou k všem těm, které tudy kráčely a zanechaly toliko vzpomínku, která ihned vyprchá jako parfum! Myslel-li byste, že mohu býti takovou, špatně byste mne znal.

Hubert: Ale přísahám vám, že jsem nikdy nemyslel . .

Antoinette, po chvíli ticha: Víím, že jste velmi upřímný; také já budu velmi něžná,

velmi loyální a vyložím věc tak, jak jí rozumím.

Hubert, překvapeně: Jakou věc?

Antoinette: Snad jste slyšel o zlomyslnosti světa, o nějakých nevěrnostech mých? Odpovězte přímo.

Hubert: Ano . . . někteří říkají, že vás viděli vstupovati k . . . k dvěma nebo třem mužům — které ostatně jmenují — kteří měli nadpřízemí nebo přízemí jako toto.

Antoinette: Nuže ujišťuji vás, stane-li se to, nač oba dva myslíme, budete mým prvním milencem. Ujišťuji vás!

Hubert, dojat: Antoinette!

Antoinette: Měla jsem opravdu myšlenky zvláštní — nerozkladné! Jako provdaná nepřipouštím ani lži ani rozdělení! Hle, to jsem vám chtěla říci. Proto až se vrátím dnes večer domů jako vaše milenkka, vše řeknu svému muži.

Hubert, vzpíraje se: Ale to je pošetilé!

Antoinette: Nikoli, to je strach před špatnou situací: nechci ji. Vysvětlím Edvardovi, že vás miluji vášnivě, že jsem se vám vzdala!

Hubert: Ale Edvard vás vyhodí za dveře; vaše domácnost bude zničena!

Antoinette: To je mně jedno; nemám dítě. A potom ve vášni buď vše nebo nic!

Hubert: Bude mě provokovati! Bude to skandál!

Antoinette: Obhájíte mne!

Hubert: A potom? . . . Kam půjdete?

Antoinette: Sem k vám, poněvadž mě milujete a poněvadž budu vaší milenkou, nic není logičtějšího.

Hubert, procházející se pobouřen: Logika! Logika . . . Konečně, Antoinette, není to vážné?

Antoinette, pohlížeje na něho. Nemáte spíše vy úmysl posmívati se mně?

Hubert: Jak můžete mysliti?

Antoinette: Opakuji tedy, vše nebo nic! Milujeme se, vzdám se . . . ode dneška oddělím se od druhého a budu patřiti jen vám. Vemte si mne!

Hubert, rozčilen: Ale sápristi! všechny ženy na světě, které milují v Paříži a chodí k pánům, kteří je milují, nemají podobných myšlenek!

Antoinette: Jsem jiná, to je vše . . . Neberte mě tedy!

Hubert: Kam bychom přišli s podobným systémem? Nebylo by možno vůbec souložit!

Antoinette: Pěkné neštěstí! Viděli bychom trochu jasněji ve vášnivých lžích. Jest nutno dle mého systému, aby láska byla celá

a úplná . . , a to jest jen jediný případ, v němž připouštím, aby žena se vzdala. Chápu také, že vaše láska není tak intenzivní. Nuže, zůstaňme tam.

Hubert: Nenajdete ani jednoho muže ze sta, mezi těmi, kteří . . kteří flirtují, ani jednoho ze sta, jenž přijme vaši teorii.

Antoinette, vstávajíc: To znamená, že vy nejste onen jeden a že mohu odejít, není-li pravda?

Hubert, tiskna jí ruce: Hle, hle . . , Antoinette, poslyšte mne! To vše jest dětinství! Ale miluji vás, jste pro mne zázračnou bytostí!

Antoinette: Plod, do kterého chceme se zakousnouti a zanechat sousedovi péči o udržování stromu!

Hubert, odporuje: Prosím vás! Ale vidíte dobře, že vás zbožňuji, že vás chci!

Antoinette: Nežádám více! . . Tedy jest umluveno? Řeknu vše?

Hubert učiní gesto hněvu a lítosti, potom rozhodne se k tichu výmluvné resignace.

Antoinette, velmi klidně: Plášt, prosím.

Hubert, pomáhaje jí: Ach, jak jest to hloupé! jaká škoda!

Antoinette, ironicky: Nemyslím!

Hotova, aniž by promluvila slova, jde ke dveřím se složitým úsměvem na konci rtů.

Hubert, spatřiv úsměv: V minutce na druhé straně ulice budete mne jmenovati Josefem! . . Dosvědčte, že jste se mně vysmívala?

Antoinette: Nikoli; obyčejný fyzický pokus. Víte, milý příteli, čemu se říká zkoumavky? Jsou to malé nádobky, jimiž se zkouší síla prachu a množství alkoholu. Můj návrh byl prostřední zkoumavkou, abych poznala sílu vaší vášně a množství vaší srdečnosti . . Jest to výtečný prostředek! Poďaří se vždy!

Hubert: Jak vždy?

Antoinette: Zpravili vás dobře. Byla jsem již u třech pánů v přízemí s nejlepšími úmysly na světě; ale pro svůj systém se zkoumavkou odešla jsem vždy od nich, jako odcházím od vás!

Hubert: Nebudete vždy vybírat!

Antoinette: Až potkám muže zlomyslnějšího, který přijme zkoušku věda, že žena, která se vzdá, se neprozradí nikdy! (Usmívajíc se.) Na shledanou! Bez hněvu! Zhasněte světla, poněvadž již není obřad . . .

NAD SÍLU.

Zcela blízko Lugrin-u, ve stínu stoletých kaštanů řeky savojské, na břehu Lémau-u, pěkná villa ověncená klematisem a růžemi, se svou květnatou terasou, shlížející se v azuru jezera, dveře, hermeticky uzavřené od poslední sezony, otvírají se a zahradníci v parku, sluhové v domě upravují villu pro příchod pánů.

Pán — Pierre de Chambray — sotva čtyřicetiletý, vzezření ještě mladšího, s vrozeným půvabem vážných jemných mravů. Výraz pohledu, matná bledost obličeje, a světlé již prokvétající vlasy označují, že dlouhý smutek, který raní duši než zasáhne tělo, přešel přes jeho mládí.

Přišel sám expresním vlakem z Paříže, jda do villy. Vystoupiv z vozu jme se procházeti s obzvláštní živostí všechny místnosti. V každé místnosti, kam vstupuje, jeho pohnutí se rozmáhá, opanovává jej. Přišel na terasu; jeho ruce se třesou skoro, jeho bledost je větší, zastavuje se; potom bez pohnutí pohlíží nekonečně smutně na podivuhodnou ozdobu světla, která se před ním rozvírá.

Starý souseď, dávný přítel — M. Vernier,

jehož zahrádka je oddělena živým plotem, zpozoruje Pierra a osloví ho.

Vernier: Dobrý den, monsieur Pierre! . . .
Přišel jste přece?

Chambray, vytržen ze svého dlouhého snění: Hle! . . . Můj výborný souseď! Jak se máte?

Vernier, potřásaje svou bílou hlavou: Ach! jak se mají lidé v mém věku, o rok starší.

Chambray, trpce: Léta nezabíjí . . . prožitá hoře. (Jiným tónem.) Máte vždy podivuhodné květiny!

Vernier: Moje poslední radost, musím se o ně starati! Tato krásná příroda přede mnou s čistým vzduchem a mír v srdci — nežádám více. (Obraceje se.) Přejdou plot, mám chut stisknouti vám ruku. (Přišed k Pierrovi, opakuje mu pozdrav a jeho staré ruce tisknou s velkým pohnutím ruce Pierrovy.) Och! co se stalo? Taková nebyla vaše fysiognomie v posledním roce?

Chambray: Jsem také o rok starší!

Vernier, starostlivě: Je to znáti! Byl jste nemocen? Ne vy? Snad Mme Chambray? nebo vaše děti?

Chambray: Všichni jsou zdraví, děkuji vám.

Vernier: Od posledního roku nepsal jste svému sousedu-filosofovi.

Chambray: Jsou věci, kterých nemůžeme napsati ani svému dávnému příteli.

Vernier, tuše tajnou ránu: Ach! (Po chvíli ticha.) Přišel jste sám dnes ráno?

Chambray: Ano . . . Lucienne (opravuje se) Mme de Chambray přijede večer jiným vlakem . . . a děti na konci měsíce . . . jsou nyní ve škole. (Smutně.) Mnoho změn, jak vidíte!

Vernier, dojat: A příčina všech těchto změn? Nezlobte se na mne pro mou otázku; v mém věku nejsme již indiskrétními, ale hádáme! Život naučil nás tak dobře čísti v zármutku jiných! (Dává ruku na rameno Pierrovo.) Mé milé dítě! Dovolíte mi zajisté toto slovo, není-li pravda? Když jste si zde hrál, zcela maličký, byl jsem již starý soused, a otec Vernier se svým baráčkem a zahrádkou! Jednoho dne, až budeme mítí kdy, budu vám vypravovati o zármutku, o který se jedná — čas jej smazal, ale váš, je-li nějaký.

Chambray, tiskna hlavu do rukou. Velký Bože! Je-li nějaký! Ach ano, starý příteli, jest Bůh! neočekávaný, prudký! Bůh, pro něhož umíráme, když srdce se unavuje, vyčerpává pomalu po kapce s krví z našich žil!

Vernier, velmi zmatečně: Není možno, že Mme Chambray?

Chambray, pohlížeje na něho: Ano, u ta-

kové ženy, jakou nám stvořil Bůh, zdá se, že to je vždy možno!

Vernier: Běda! Máte pravdu! Možné, ano . . . ale nevysvětlitelné!

Chambray: Vysvětlí to někdy? Vysvětlí se pošetilost, nepravdivý chod, vzniklý z pudu, nelogický převrat všeho, o čemž jsme se domnívali, že jsme vystavěli po léta oddanosti a lásky? Byla bytost, žena, která by byla více rozmazlovaná, více obklopena přepychem, milovanější vášnivěji než Lucienne?

Vernier: Zdálo se, že jest tak vděčná. Ano tak cele vaše.

Chambray: Byla jí, myslím, velmi srdečně. A to jest právě neslýchané v manželském spojení, v němž dnešek nezabezpečuje zítřek, v němž nikdy až do stáří, oběti minulosti, sdílené námahy, prožitá štěstí nezachrání budoucnost! . . .

Vernier: Factum jest, že v minulém roce nic nerušilo vaše klidné štěstí? Jak mohlo se státi takové drama?

Chambray, pozvídaje oči na Vernier-a: Jak se to přihází? Nevíte to?

Vernier (zvláště jako sám sobě): Ano! . . . Ach ano! . . . Vím! V úplném klidu, v úplné bezpečnosti objeví se pán jakýkoli, často

obyčejný, ale mající něco, čeho muž již nemá v očích své ženy a co intimnost otupila: nějakou poésii, lákadlo, zvědavost nebo smyslný půvab! On — cizinec může se jenom objeviti . . , jest osudnou okolností, slepou silou, skoro chemickou reakcí, která působí nezbytně na organismus. A zcela jemně jako loďka pluje žena k úchylce, ke vláknu ilusí, zdržována, ale nezastavena malými předměty břehu, kde byla, nebo býlím vody, po níž se šine! Dále na konci nastává procitnutí z pádu, úzkost, marné volání . . jest však příliš pozdě!

Chamray, velmi zaujat: Ano . . příliš pozdě! Když nešťastnice přišla ke mně, když vyznala se z chyby — neboť mně o tom řekla, aby se zachránila ze svého zhnusení — když to učinila, vystřízlivěvši, přišedši k sobě, nerozumíc nevysvětlitelné věci, onen muž byl již propuštěn . . byl jen dvakrátě jejím milencem!

Vernier, velmi překvapen: Ale vy? . . Jak jste se tedy rozhodl? neboť, poněvadž očekáváte Mme Chambray?

Chamray: Já? Rozhodl jsem se pro nesmysl. Chtěl jsem trest, jenž by byl tak velký, jako mé utrpení: »Nikdo neví, co jste spáchala,« řekl jsem Lucienne; »nejprve pro naše děti, ale zvláště poněvadž vás chci

potrestati a poněvadž mám k tomu právo, zůstanete mou ženou a já zůstanu vašim mužem. Toliko nikdy již — rozumíte mi, není-li pravda — nebudeme opravdu manželi! Pro veřejnost povedeme společný život; není však nic společného, ba ani slova! Mluvíme jen nutná slova, nezbytná pro každodenní styk.« Hle, to je hrozná existence, kterou vedeme osm měsíců! Budete mně vyčítati, není-li pravda? Vy byste to neudělal?

Vernier, velmi vážně: Já jsem to učinil jinak! Ale potřeboval jsem čtyřicet roků, abych užil beznadějné samoty!

Chambray: Och! beznadějným a nešťastným nemohu již býti!

Vernier: Poněvadž ještě milujete?

Chambray: Ano, to jest hrozné. Miluji! . . miluji více než jindy! . . proti sobě . . bez sebe . . Jest to ustavičný boj každého dne po boku té ženy, které si již nemohu vážit, a která střeží mé intimní city, ba i myšlenky! Neřká nikdy nic . . Trpí . . A miluji ji ještě více v její hrozná kráse! Jsou chvíle, kdy vůle podléhá, a já cítím, že přicházím k ní! Zde v rámci všech starých věcí nebudu již moci . . To bude konec . . Musím odejeti!

Vernier: Proč odejeti? Zůstaňte naopak! (Pierre na něho pohlíží.) Kdybyste věděl,

milé dítě, jak malými, směšnými zdají se na konci života hory, které vášně mládí pokládaly za nepřekročitelné!

Jest slyšeti hrčení vozu na cestě.

Chambray, zmaten: Sedm hodin; to jest ona.

Vernier, odcházející se shovívavým úsměvem: Tedy zítra!

O několik minut později v pokoji, který vede na terasu, v bývalém společném pokoji, jsou přítomni Pierre a Lucienne: on, velmi nervosní, chtěje zakrýti horečné chvění rukou, chtěje se opanovati, zůstati pánem vždy; ona, vyhýbajíc se pohledu mužovu pohledem, který se zdá tak uskočně smutným, s obličejem vyhublým pod vlasem bleděsvětlým, s očima, pod nimiž se rýsují kruhy.

Chambray, namáhaje se: Zdáte se trpící?

Lucienne, překvapena nenadálou otázkou: Trochu nemocna . . Nic to není. Děkuji vám!

Chambray: Budete jísti?

Lucienne: Pojedla jsem něco na cestě . . Dovolíte-li, ne, nebudu jísti. Zůstanu ve svém pokoji! (Přerušujíc se a rozhlížeje se po pokoji.) Oh! pardon! Mluvím o tomto pokoji . .

Chambray: Vskutku byl náš . . Ale zvolíte-li jej?

Lucienne: Nemohu voliti; učiním, jak se rozhodnete.

Chambray: Bude pro vás pohodlnější. Jste zde zvyklá.

Lucienne: Ale vy?

Chambray (lhostejně). Och já! (Opanovav se ještě.) Podržte jej. Ano, to bude lépe. (Vidá oči své ženy nejasně zářící) Dělá vám to radost?

Lucienne: Och ano . . velkou radost!

Chambray: Přece shledati vzpomínky z minulého včerejška . . (Příkřeji.) Ožiti uprostřed nich? . .

Lucienne: Proto jste hodný, že jste mi to dovolil. Někdy opravdu žijíc uprostřed nich budu si moci představit, že včerejšek ještě neskončil, že dnešek nikdy neexistoval!

Chambray, velmi zmaten: Jest pravda! Chtěla byste? . .

Lucienne: Zda můj dnešní život vám neodpovídá za mne?

Chambray, chtěje býti přísný: Proč mně to říkáte?

Lucienne: Och, pardon . . ještě! neměla jsem pravdu! Nesměla jsem! Ale po tak dlouhém čase jste mne oslovil, znepokojen o mne, zajímaje se o mne! Dala jsem se u-nést! Jsem tak pohnuta, že jsem tu! Hned, jak jsem přijela, myslela jsem, že nikdy ne-

vystoupím na schody, jak se mi třáslы nohy!

Chambray, přibližuje jí lenošku blízko velkého, otevřeného okna: Posadte se! . . . Ano, sem . . . Jest to váš oblíbený koutek . . .

Lucienne: Kam jsem sedala každý večer.

Chambray, pokračuje: A kde jsem vás vyhledával skoro v tutéž hodinu, abychom se společně podívali na podivuhodný západ letních dnů. Jezero se svým mírným zbarvením, hory stěží tušené v mlze večera, vláhá atmosféra pomísená lehkými vůněmi, a na tomtéž místě — pamatuji se tak dobře — poslední paprsky sluneční kladly na vaše vlasy zlatý prach! . . . Kolikrát pohlížeje na to bez slov s množstvím myšlenek, měl jsem sny, které jdou daleko, až k horizontu života, kde, jako v ozdobě, na niž pohlížíme, se zdá, že slunce musí zůstat až na konec . . . až do noci! . . . (Vida slzy kanouti z očí Lucienne-iných.) Pláčete?

Lucienne: Já vám zničila váš sen!

Chambray, bez sebe: Vy můžete jej opět napravit!

Lucienne, velmi zmateně: Co říkáte?

Chambray, vztyčuje se jako ze sna probuzený: Nuže? . . . Co? . . . Co říkám? Ale nic! Jsem hloupý! . . . Jest to překvapení . . . pošetlost! . . . Nevěřte. Není to pranic! Nelituji nic, nenávidím vás! Vše, co bylo mým

účelem života, bylo vámi zkaženo, pošpiněno, rozdrceno! (Chápaje ji za ramě) tebou!. tebou, Lucienne! . . . (Podrážděn.) Oh, ty . . . slovo, které jsem nevyslovoval . . . které mne roztrpčuje . . . Ty! . . . Ty! . . . Ty! . . . Proč to říkám! Proč to opakuji? Ty! . . . To opíjí! (Tiskna ji.) A tvá ruka . . . tvé oči . . . tvé pysky . . . všechno tvé, co cítím . . . čím dýši! . . . Ale nechci to! . . . nechci to . . . Opuť mne! Odejdi!

Lucienne, bojujíc proti sobě, třesouc se: Adieu!

Chambray, s výkřikem: Ne! . . .

Lucienne: Nyní chápu, že musím odejít! . . . Když jste byl nepřítelem, když jste nemluvil, mohla jsem mít odvahu býti tu, vedle vás, ale nyní, když . . . když . . . (Po tichu.) nyní, když mne milujete! . . . (Jdouc ke dveřím.) Ne . . . ne . . . musím odejít!

Chambray: Ale vidíš dobře, že již nemohu! . . . Jest to nad mou odvahu snášeti tento hrozný trest našich duší a našich těl, která se nemohou spojit! . . . (Vrhaje se přemožen na kolena před svou ženou.) Lucienne! Jest to nad sílu!

Lucienne: Dnes, ale zítra?

Chambray, vášnivě: Eh, zítra . . . začneme znova!

Lucienne: Začneš znovu . . mne nenáviděti!

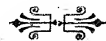
Chambray, ztrativ smysly: Ano . . tě milovati . . jako také ty! Co na tom záleží! Zůstaň! . . Zůstaňme tu! . . společně . . jako milenci!

Poněvadž potřebujeme utrpení, abychom užili vzpomínky, vezměme alespoň tu, v níž jest ještě jed radosti! . . .

MICHEL PROVINS,

dosud v Paříži žijící spisovatel; význam jeho spočívá hlavně v žurnalistice. Mladý nadějný spisovatel francouzský zabírá se též drobnou prósou, v níž má nemenší úspěchy, a pracuje v moderní erotice.

Čeští divadelní ochotníci

měli by hráti výhradně hry české od českých spisovatelů. Jako nejlepší co měli by zařadit do svého repertoiru je jistě účinná hra

Jiřího Mahena:

JANOŠÍK.

Slovenská nár. tragédie o 4 dějstvích.

Cena 1 K 80 hal.

Vyšlo ve 3. vydání
jako první svazek
„Českého jevi-
ště“, které pořádá
a vydává

Přemysl Plaček v Pacově.

Vybraná četba české mládeže

podává ukázky
a výběry ze spisovatelů starších i novějších.

DOSUD VYŠLO:

I. Karel Hynek Mácha. Výbor z jeho básní. Uspořádal Ot. Svoboda. 30 hal.

II. Výbor z Jana Herbena. Uspořádal V. Marek. 30 hal.

V dalším vydávání se bude pokračovati.

Pořádá a vydává:

Přemysl Plaček v Pacově.

Pohádková Kytice

je nejoblíbenější četbou české mládeže

DOSUD VYŠLO:

- I. Bož. Němcová: **Sedmero krkavců. - Pohádka o perníkové chaloupce.** Úvodem a poznámkami opatřil Zd. Broman. Cena 30 hal.
- II. H. Nyblomová: **O tanečníci.** Ze švédštiny přeložila M. Satranová a doslovem opatřil Ad. Wenig. Cena 30 hal.
- III. V. B. Třebízský: **O třech synech králových. - O vlčkovi a lištičce.** Výkladem opatřil Zd. Broman. Cena 20 hal.
- IV. Richard Dehmel: **Pohádka o krtkovi. - Zarmoucená lvi ropucha.** Přel. L. Tichá. poznámky napsal Zd. Broman. Cena 20 h.
- V. K. J. Erben: **Chorvatské pohádky.** (Marek královic Zázračný visutý zámek Milutin. Královic a víla.) Předml. a doslov napsal Ad. Wenig. Cena 40 hal.

V dalším vydávání se pokračuje.

Porádá a vydává

Přemysl Plaček, redaktor v Pacově.

Pro další svazky „EDICE EROTICKÉ“

připraveno do tisku:

- Sv. XXIV. Ant. Dříza: O ženách a i milencích.
Sv. XXV. Marcel Prévost: Další listy žen.
Sv. XXVI. Arnošt Czech z Czechenherzů: Kupidovy hry o život i smrt.
Sv. XXVII. Otto Julius Bierbaum: Milostné styky krásné Sary.
Sv. XXVIII. Bol. Malík: Pod nohama krásné ženy.
Sv. XXIX. Zygm. Niedzwiecki: Prostředek proti ďáblu.
Sv. XXX. F. S. Paukner: Zmařené duše. (Povídky o marných láskách.)
Sv. XXXI. Valerian Brjusov: Sny o lásce.
Sv. XXXII. Anna Turková: Tragické polibky.
Sv. XXXIII. Michael Provins: Další dialogy lásky.
Sv. XXXIV. Váša Paukner: Hedvábný hřích.
Sv. XXXV. Marcel Prévost: Poslední listy žen.
Sv. XXXVI. J. F. Karas: Krásný ďábel. Romanetto ze zámorí.

Pro další svazky přijímají se
práce původní i překlady.

Porádá a vydává

Přemysl Plaček v Pacově.